

ΠΑΝΟΣ Α. ΖΕΡΒΑΣ

Ποιητικώς Υπάρχειν

η καλύβα

© Πάνος Α. Ζέρβας
panosz@otenet.gr

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons -
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα στην παρούσα μορφή του και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οποιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Τα ποιήματα (1978-2014)

- Κομμάτι Jazz
- Επιτύμβιο
- Τεχνική
- Εν ώρα στάσεως
- Η ευτυχισμένη γενιά
- Ο μάγος
- Μάχη
- Η ώρα
- Επετειακό (16.11.1984)
- Προσκύνημα (16.11.1984)
- Η πόλη
- Χρώμα
- Δούναι και λαβείν
- 5.VI.1990
- Κινούμενη άμμος
- Η κοπέλα του «Άνεμος»
- Ερωτικό
- Ρέκβιεμ δωματίου
- Αιτήσεις

- Παραίσθηση
- Από ένα στίχο ξεχασμένο
- Εφηβικό
- Αριάδνη
- Ανάμνηση
- Προσευχή μοναχού
- Αποχαιρετισμός
- Όταν ο πολέμαρχος Καλλίμαχος ερωτεύτηκε την κόρη Ελπινίκη
- 2007
- (Αχ)
- Δεν πιστεύω στο μέλλον, Λόλα...
- Τα κόκκινα μάτια

ΚΟΜΜΑΤΙ JAZZ

Ευφάνταστος ο νους
εκπαιδευμένος
περιφέρεται
τουρίστας, Ιάπων, ηλεκτρονικός
στα λερωμένα κράσπεδα
της αρβανιτιάς και της
ορθοδοξίας.
Στέκεται
απέναντι
σε ράφια βιβλιοθηκών
αιδοία
μάτια γυναικών μύθων
ηλιόλουστα απογεύματα σε πράσινα χορτάρια.

Σεισμοπαθής
κατακλύζεται
πολύχρωμες γραβάτες
ανατομικές πολυθρόνες
θεσπέσιες ρητορείες
ομιλημένες
από σοβαροφανείς βαρβάρους.

Τι κι αν σαρκάζει
ο φυλακισμένος τρελός;
Χτυπάει το κουδουνάκι!

Τα σκατά
σερβίρονται εντυπωσιακά
και πάλι
θα κολυμπήσουν
υπερήφανα
στη θάλασσα
των γαστρικών υγρών
μέχρι
την πλήρη χώνευσή τους.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Βούλιαξε αβοήθητος
και χάθηκε-ν- ο Μάης'
έσβησε μέσα στο θαμπό
της πόλης νυχτικό.

Ένας ακόμα Μάης λιγότερος.

ΤΕΧΝΙΚΗ

Μικρά κομμάτια.
Λίγες λέξεις
λίγες φράσεις
- κλείστο.

Μικρά κομμάτια
σαν είναι
κοντή η ανάσα
και δύσκολη.

ΕΝ ΩΡΑ ΣΤΑΣΕΩΣ

Όταν σου προσφέρουν
το αντίτιμο της πορείας
μη γελαστείς
και απλώσεις το χέρι.

Η ελευθερία
δεν έχει εξαγορά.

Η ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΓΕΝΙΑ

Κάποιος γυρίζει
μοναχός
στα παλιά κάστρα
στα μουσεία
στα γήπεδα
και τα κλαμπ
και ψάχνει
(δίχως να το βάζει κάτω)
την ευτυχισμένη γενιά.

Ο ΜΑΓΟΣ

Από το δρύινο σεντούκι
θ' αφήσω να υψωθούν
τα πολύτιμα αρχαία μου μάγια.

Όταν περάσει από δω
ο ταξιδιώτης
θα διαβάξει
στ' αγγίγματα
στ' ακρόχειλα
στις λάμπεις
τους ακριβούς μου χαιρετισμούς.

ΜΑΧΗ

Χείλη στεγνά
μικρά βήματα
υποχώρηση
προς τον τοίχο.

Θα φτάσουνε
πριν να 'ναι αργά
οι εφεδρείες;

Η ΩΡΑ

Έξω
δόντια
αλέθουν
ερίφια.

Βασιλεύουν
οιηματίες
άτρομοι
γύπες.

Δουλεύουν
στα δάχτυλα
αίμα
μυαλά
ηττημένων.

Κινούνται
απόφαση αμετάκλητη
φοβούνται
φόβος αναπότρεπτος.

Η νύχτα σέρνεται
πολύβουη και κουφή.

Είναι η ώρα αυτή.

ΕΠΕΤΕΙΑΚΟ (16.11.1984)

«Όχι άλλα αστεία...
Δε στέκεται πια δέρμα καθόλου
ο καιρός έγινε πληγή ανοιχτή
- και το φύσημα ακόμα πονάει...»

Γυαλίστε καλά
τα βούκινα τα επετειακά
γιορτάστε ξανά
τα επινίκια των ψευδαισθήσεων
χαρείτε
όσο είναι καιρός για ονειρώξεις!

Τα κεφάλια σκυμμένα
και τα βλέμματα ένοχα.
Τα λάθη επιταγές
που θα εξοφληθούν
οπωσδήποτε.

Σημείωση: Στα εισαγωγικά περιέχεται μια δήλωση του Μίκη Θεοδωράκη, εκείνων των ημερών.

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ (16.11.1984)

Στο βάθος του διαδρόμου
ο νεκρός περίμενε
γαλήνιος.

Ξεκίνησα προς αυτόν
μα λες πέρασε πριόνι
στα γόνατά μου

λιγοκάρδισα

στη φωτοχυσία μπροστά
και στην τόση αναισχυντία
των νεκροθαφτών.

Δεν ήξερα
αν θα 'πρεπε να φωνάξω
ξεφτιλίζοντας την κατάνυξη
ή να φύγω
καταπίνοντας την οργή.

Έτσι κι αλλιώς
με παρέσυρε
- αναποφάσιστον ακόμα-
το πλήθος των προσκυνητών.

Η ΠΟΛΗ

Τα μαντολίνα σιώπησαν
τώρα πετάνε τα γεράκια
πάνω απ' την ανάσκελη πόλη
που νόμιζα δική μου έναν καιρό
κι ήτανε πιο ξένη
κι απ' την ξενιτιά.

ΧΡΩΜΑ

Δεν ξέρω πια
τι χρώμα προσωπείο
στη μέρα να φορέσω
τελειώνει η κωμωδία
στα καθημερινά
σεμνά επιστρέφω.

ΔΟΥΝΑΙ ΚΑΙ ΛΑΒΕΙΝ

Δεν κλείνουν οι λογαριασμοί
σ' όλο τον κόσμο χρεωμένος'
ό,τι μου γύρεψαν
κι ό,τι εγώ
ποτέ δεν είχα
να τους δώσω.

Κι ο κόσμος
μου χρωστάνε
τα χρώματα και τα νερά
- κι άλλα
μα πιο πολύ
τα χρώματα και τα νερά -
χρωστάνε
καθυστερούν και υπεκφεύγουν.

Μα τι να γίνει που 'χουνε αυτοί
υπηρεσίες, τεχνολογία και παρελάσεις
κι εγώ ένα - δυο φίλους χρεωμένους
που περιμένουν κάποιο θαύμα να ρεφάρουν.

5.VI.90

Η νύχτα δαγκώνει
πικρή
σα νικοτίνη
σκοτεινή
καθώς η απουσία
απωθητική
αγία
που κανένας δεν βοηθά
ν' αμαρτήσσει
ν' απαλλαγεί
απ' την αγιότητα.

ΚΙΝΟΥΜΕΝΗ ΑΜΜΟΣ

Φεύγει
κάτω από τα πόδια
ο καιρός
το τέλμα καταπίνει
το κορμί.
Ένα έντρομο κεφάλι
έξω ακόμα
φιλοσοφεί επί ματαίω
σε λίγο
ησυχία.

Η ΚΟΠΕΛΑ ΤΟΥ "ΑΝΕΜΟΣ"

Φαντάστηκε
τα παιδικά της όνειρα
στον απόλυτο
θρίαμβό τους.

Πέρασε
τα μουντά δειλινά
δαφνόφυλλο
στα χείλη της.

ΕΡΩΤΙΚΟ

Δράστης ελπίδων
κατάδικος
εν βλασφημία
χάριτος Θείας
αποστερημένος.

Μοναχικός πρόεδρος
γενικών συνελεύσεων
μηδέποτε με τον έρωτα
ασχολουμένων.

Αιωρούμενος
στον αιώνα
απ' όσα κρέμασα
στις καστανές
θηλιές σου.

ΡΕΚΒΙΕΜ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

Μικρός άκουγα
Βαμβακάρη
και Καζαντζίδη.
Τώρα

οκτάβες χαμηλές
πιάνο, μπάσο, πριόνι
το βιολί στη θήκη του
μοναχό.

ΑΙΤΗΣΕΙΣ

Βάρβαροι επήλυδες
συνέτριψαν
την πορφυρογέννητη
στρατιά του.

Αγνώριστος
ο Αυτοκράτωρ της Ανατολής
υποβάλλει αιτήσεις
να μπει μισθοφόρος
στους άξεστους Λατίνους.

Πάλι καλά - συλλογιέται -
που απόφυγε τα χειρότερα.

ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΗ

Μιλώ, τυφλός, σε κουφούς.
Με σπρώχνουν, με τραβούν.
Δε βλέπω.
Με βρίζουν, με χτυπούν.
Οι αισθήσεις μου σε επιφυλακή.
Δεν καταλαβαίνω.
Κάποιος με μαχαιρώνει.
Το αίμα ποτίζει το πουκάμισο.
Πονώ.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΣΤΙΧΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ

"Αλήθεια είναι
τίποτα δεν είχα καταστρώσει
-μόνο να βρω
μια στιγμή χαράς".

Τις στιγμές μου
τρίβω ψίχουλα

Κι αυτές ευτελίζονται
στο αναπότρεπτο των χωμάτων.

Για να το καταλάβω
τι θα πει στιγμή
και τι θα πει ζωή.

ΕΦΗΒΙΚΟ

Έφυγε.
Ξανάρθε
κάθισε ώρες και ώρες.
Χάζεψε
ένοιωσε αμήχανα
τσαντίστηκε.
Όταν
όλα οδηγούνταν σε αδιέξοδο
έγινε η έκρηξη
αφ' εαυτής
αφήνοντας τον πυροτεχνουργό
στην αμήχανη θεωρία του.

ΑΡΙΑΔΝΗ

Κι αν σε πρόδωσα
Αριάδνη
δε σε ξέχασα.
Δεν παραλείπω
κάθε που σε συλλογίζομαι
εν συντριβή
να δακρύζω.

ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Το λυγρό κορμάκι σου
άντεξε όλη νύχτα
στα κύματα
το παράθυρο ξεχασμένο
έμαθαν όλοι
που πέρασες τη νύχτα.

Κι εσύ γέλασες
και πρόβαλες
στο μπαλκόνι.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΜΟΝΑΧΟΥ

Νοτισμένος τοίχος
φιλημένα χείλη
αμφίβολο χαμόγελο
μίζερη αμαρτία

κι εγώ
έφηβος δόκιμος βυζαντινός
σε αγαπούσα
πιο πολύ
κι απ' τον Εσταυρωμένον.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Εδώ
οι στέρεες ώρες
οι πίνακες,
οι βιβλιοθήκες
τα αφιερώματα
οι λευκές σελίδες
τα ευχάριστα συμμαζέματα όλα.

Εδώ
ο πορφυρός επενδύτης
τα παιγνίδια
της υποταγής και της ανάγκης
τα δώρα του νερού
η αφή του μεταξιού και του λινού
τα λαμπρά ψεύδη σου όλα.

Εδώ
το σώμα που θέλει
η ψυχή
που προσδοκά
τον ήχο σου
το κρεβάτι
τα προσόψια
τα λουλούδια
τα δειλινά και τα ξημερώματα
εδώ
η χαρά σου όλη.

- Όλα εδώ.
Μα εγώ
πεθύμησα
τις παγωμένες ανάσες
των έρημων δρόμων.

ΟΤΑΝ Ο ΠΟΛΕΜΑΡΧΟΣ ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ ΕΡΩΤΕΥΤΗΚΕ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΕΛΠΙΝΙΚΗ

Ποια Θεότητα να επικαλεστώ
σε ποιο βωμό να αποθέσω την ψυχή μου
ποιο πνεύμα αγαθό να προσκαλέσω
πώς να πετύχω να στέρξει των άστρων η σύναξη
στο γλυκόπικρο συνεπαρμό μου;

Αγγίξτε με
Θεοί
τον ταπεινό σας εγγονό,
ευλογείστε με!

Δωρίστε μου
τη χάρη του σώματος
το βλέμμα φωτεινό
στην άκρη των δακτύλων την έλξη
το ζωνρό πνεύμα της χαράς
χαρίστε μου.

Καθαρίστε την καρδιά μου από τα ράκη
ελευθερώστε την προαίρεσή μου.

Αγγίξτε με
τον ταπεινό σας εγγονό
ευλογείστε με!

2007

Σε τι λαμπρό φεγγάρι καβαλάρης...
μας ήρθε-ν ο Μάιος
μιαν ώρα κιόλας τώρα
ματωμένος
ασπαίρων
νικητής
κυρίαρχος
προσωρινός
στης Ανοίξεως τις ατσαλένιες δαγκάνες
ταγμένος να συνθλιβεί
γελώντας
τροπαιούχος
των δικών του παραισθήσεων αφελής παραγωγός.

Αχ,
τα σφυρά τα ηλιοψημένα
οι κνήμες του μπρούντζου
τα σκέλη που ξεπερνούν κατά τι την ορθή γωνία
στην πίσω θέση της μηχανής.

Αχ,
ο ήλιος κι ο αγέρας
καθώς φιλάνε εναλλάξ, οι μόρτες,
το φανερό και το ψευτοκρυμμένο
στις παραβολές του κόρφου και της πυγής.

Αχ,
τα μελένια βλέμματα
οι ίσκιοι που πέφτουν ζευγαρωμένοι στα βότσαλα
η κάψα στο μεσόφρυδο του μεσημεριού
των χειλιών τ' αγγίγματα
αχ.

ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΩ ΣΤΟ ΜΕΛΛΟΝ, ΛΟΛΑ...

Ένα σίχαμα είναι το μέλλον
μια εκατόμβη γελοίων ονειρώξεων
τρέλα, υποκρισία, αποσύνθεση
ο εξευτελισμός της ομορφιάς είναι
το μέλλον.

Όταν θα έρθει θα προτιμούσα να είμαι αλλού.

Δεν πιστεύω στο μέλλον, Λόλα...

Για να είμαι ειλικρινής

δεν πιστεύω ούτε στο παρόν.

Το ζούμε ή το φανταζόμαστε;

Μονάχα στις αλέες του παρελθόντος

αισθάνομαι σίγουρος.

Μη μου θυμώνεις, Λόλα, που δεν πιστεύω στο μέλλον.

Σημείωση: η φράση του τίτλου στο μυθιστόρημα του Σελίν «ταξίδι στην άκρη της νύχτας». Η Λόλα ήταν Αμερικανίδα εθελόντρια στον Α΄ Παγκόσμιο και ο αφηγητής τραυματίας, σε ανάρρωση.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Το μέλλον περνά ένα γύρω
τα κόκκινα μάτια ατάραχα
στη δική σου θαμπάδα.

Στιγμές με χρώματα
γίνεσαι πάλι εσύ
αυτό που ήσουνα πάντα.

Παλεύεις τον πόνο
μαζεύεις τις μνήμες
τα χέρια αδειανά.

Η κίνηση έξω πυκνή
άνθρωποι, τροχοφόρα, ιδέες
ξορκίζουν τα κόκκινα μάτια.